

Sygn. I C 367/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Dariusz Podyma

Protokolant: Ewa Lenartowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko T. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. D. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 137.545,17 zł (sto trzydzieści siedem tysięcy pięćset czterdzieści pięć złotych siedemnaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.670,35 zł (dziesięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda Banku (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 63 zł (sześćdziesiąt trzy złote) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nakazuje pobrać od pozwanego T. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 1541 zł (tysiąc pięćset czterdzieści jeden złotych) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

I C 367/11

UZASADNIENIE

W dniu 25 października 2011 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od T. D. kwoty 143 193, 89 złotych z ustawowymi odsetkami od 14 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania podniesiono, że na rachunku pozwanego doszło do błędnych księgowania operacji uznaniowych i obciążeniowych. Suma operacji uznaniowych wynosi 175 056, 90 złotych a kwota jednej operacji obciążeniowej wynosi 6 926,50 złotych. Różnica na operacjach wynosi 168 130,40 złotych.

W związku z zainwestowaniem przez pozwanego w fundusze P., doszło do odkupienia przez Bank jednostek Funduszu, bez wymaganej dyspozycji zobowiązanego. Wyliczona strata poniesiona przez zobowiązanego wynosi 24 936,51 złotych i zmniejsza należność Banku do kwoty 143 193,89 złotych. Operacje na rachunkach wykonywane były przez

byłą pracownicę Banku i nosiły znamiona przestępstwa. Jako podstawę prawną żądania wskazał art. 410 kc w zw. z art. 405 kc.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 grudnia 2011 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii grafologa na okoliczność ustalenia, które z dyspozycji na rachunkach pozwanego były składane przez pozwanego, a także z opinii zakresu bankowości na okoliczność wyliczenia ewentualnych strat pozwanego. Wskazał ponadto na art. 725 kc i 50 ust 2 prawa bankowego nakładający na Bank dołożenia szczególnej staranność w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywania środków pieniężnych. Skoro pracownik pozwanego Banku dokonał operacji z użyciem środków pieniężnych pozwanego jako posiadacza rachunku wbrew jego woli, to tym samym doprowadził do nienależytego wykonania umowy przez Bank (art. 725 kc w zw. art 471 kc).

Pozwany zakwestionował wypłatę kwoty 61 200 złotych oraz dodatkowo w piśmie z dnia 12 listopada 2014 roku (k-664) podniósł zarzut przyczynienia się powoda w 50 % do powstania szkody.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 13 października 2003 roku T. D. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...) prowadzenia konta. Na podstawie tej umowy powód prowadził dla pozwanego (...) nr (...). Na koncie lokowane były środki finansowe pozwanego. Od 2006 roku w ramach prowadzonego rachunku pozwany rozpoczął lokowanie środków finansowych w Funduszu P.. Lokowanie środków finansowych dotyczyło funduszu P. (...), P. (...) Rynku (...), P. Akcji Rynków (...), P. Akcji (...). Na rachunku pozwanego dokonywano szeregu operacji bankowych w tym przelewów bankowych, wypłat środków finansowych a także operacji finansowych związanych z funduszami. W okresie od 22 stycznia 2009 roku do 21 maja 2010 roku na rachunku pozwanego dokonano szeregu operacji nieautoryzowanych przez pozwanego. Pracownik Banku (...) w okresie tym wykonała 20 nieautoryzowanych operacji. 19 operacji przelewów uznaniowych na kwotę 175 056, 90 złotych z rachunków innych klientów Banku bez ich zgody i wiedzy oraz 1 operacji obciążającej na kwotę 6 926,50 złotych. Za wykonanie tych operacji bankowych została uznana winną popełnienia przestępstwa i skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 grudnia 2012 roku w sprawie II K 108/12. Saldo niesłusznie przekazanych na rachunek pozwanego środków finansowych wynosiło 168 130, 40 złotych.

W okresie od 22 stycznia 2009 roku do 21 maja 2010 roku pozwany dokonywał z rachunku wypłat gotówkowych. Łącznie wypłacono kwotę 181 762,81 złotych. W dniu 16 lipca 2009 roku pozwany wypłacił kwotę 61 200 złotych w placówce Banku (...) SA (...) Oddział w C.. Identyfikacja osoby wypłacającej - pozwanego nastąpiła po okazaniu dowodu osobistego i karty (...) wydanej pozwanemu na wniosek z dnia 30 listopada 2009 roku. Potwierdzenie do dysponowania rachunkiem na podstawie karty (...) polega na wczytaniu karty i wprowadzeniu prawidłowego kodu (...). Pozwany przy realizacji transakcji wypłaty kwoty 61 200 złotych wykazał uprawnienie do dysponowania kontem pracownikowi banku (...) dowodem osobistym, posiadaniem karty (...) oraz składając podpis pod asygnatą wypłaty kwoty 61 200 złotych. W dacie wypłaty placówka posiadała środki finansowe pozwalające na realizację dyspozycji wypłaty kwoty 61 200 złotych.

Bez autoryzacji pozwanego dokonywano również, szeregu operacji zakupów i odkupowań jednostek funduszy inwestycyjnych. W okresie od 2 listopada 2005 roku do dnia 15 grudnia 2010 roku straty pozwanego, w związku z nieuprawnionym działaniem pracownika Banku (...), wyniosły w funduszu P. (...), w którym odnotowano 5 nieautoryzowanych odkupień wartość 10 544, 77 złotych, w funduszu P. akcji Rynków (...), w którym odnotowano 2 nieautoryzowane odkupienia wartość 20 040, 46 złotych. Łącznie strata pozwanego wyniosła 30 585, 23 złote. W funduszach P. (...) i P. Akcji (...) nie odnotowano nieautoryzowanych odkupień.

dowód: załącznik nr 12 do raportu (...) nr (...) z dnia 14 stycznia 2011 roku k- 83, 84, zeznania świadków S. Ź. zapis nagrania 00.05.40 do 00.12.23, k- 120, A. R. zapis nagrania 00.13.17 do 00.17.45, k- 120, 121, E. B. zapis nagrania 00.18.29 do 00.29.27, k- 121, K. J. zapis nagrania 00.29.57 do 00.36.04, k- 121, 122, J. W. zapis nagrania 00.36.51 do 00.42.35, k- 122, J. K. zapis nagrania 00.43.21 do 00.55.29, k 122, 123, potwierdzeń przelewów, asygnat wypłat k- 143-165, dyspozycji do rachunku wydania karty (...) k- 219, zleceń odkupień jednostek funduszu k- 221, 222, przesłuchania

pozwanego zapis nagrania 00.08.39 do 00.59.16 k - 235-237, opinii biegłego sądowego grafologa k- 434- 449, 702 - 711, wyroku z uzasadnieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 grudnia 2012 roku w sprawie II K 108/12 k - 472- 498, opinii biegłego z zakresu bankowości k- 508- 517, 638 - 653, 756 - 769, 840 - 842, uzupełniającej ustnej opinii biegłego z zakresu bankowości M. K. (1) zapis nagrania 00.03.03 do 00.31.03, k- 677, 678, umowy pożyczki nr (...) k- 539, zleceń inwestycyjnych i dyspozycji przelewów k- 541- 549, wydruków transakcji wykonywanych na Funduszach k- 575 - 609, zeznania świadków L. B. zapis nagrania 00.03.45 do 00.36.10, k- 803, A. S. zapis nagrania 00.44.42 do 00.55.13 , k- 804.

W rozpoznawanym sporze wystąpiły cztery płaszczyzny sporne, wymagające dokonania ustaleń i oceny Sądu. Pierwsza z nich dotyczy ustalenia wysokości środków finansowych przekazanych na rachunek pozwanego bez podstawy prawnej, druga dotyczyła ustalenia strat jakie poniósł pozwany w wyniku nieautoryzowanych czynności bankowych związanych z funduszami inwestycyjnymi, trzecia ustalenia wypłat gotówkowych przez pozwanego z rachunku w szczególności wypłaty z dnia 16 lipca 2009 roku kwoty 61 200 złotych, czwarta dotyczyła zarzutu przyczynienia się powoda, na które wskazano w piśmie dnia 12 listopada 2014 roku k- 664 akt.

Ustalenia dotyczące pierwszych trzech płaszczyzn spornych wymagało skorzystania przez Sąd z wiedzy specjalistycznej biegłych zakresu bankowości i grafologii. Czwarta płaszczyzna sporna jest wynikiem ustaleń trzech pierwszych i sprowadza się do różnej oceny prawnej stanu faktycznego.

W zakresie ustalenia wysokości środków finansowych przekazanych na rachunek pozwanego biegła sądowa zakresu bankowości wypowiedziała się kategorycznie i jednoznacznie. Przekazana na konto pozwanego kwota 175 056, 90 złotych z rachunków innych klientów - S. Ż., A. R., E. B., K. J., J. W., J. K., M. K. (2) - załącznik nr 1 do opinii k- 513, nie miała autoryzacji wskazanych klientów banku, wykonana została bez podstawy prawnej. Potwierdzają to również przesłuchiwani świadkowie, którym Sąd dał wiarę a pozwany nie zaprzeczył tym dowodom . Podobnie bez autoryzacji i bez podstawy prawnej w dniu 2 marca 2009 roku dokonano przelewu kwoty 6926,50 złotych z konta pozwanego na konto A. Z.. Po rozliczeniu kwoty jaka w sposób nieuprawniony wpłynęła na konto pozwanego i kwoty jak z konta pozwanego również w sposób nieuprawniony została przelana na innych rachunek, na koncie pozwanego pozostała kwota 168 130, 40 złotych, co do której pozwany nie posiadał tytułu prawnego. W ocenie Sądu treść opinii w tym zakresie jest bardzo rzeczowna poparta materiałem dowodowym osobowym, i praktycznie nie była przedmiotem polemiki stron procesu.

Ustalenia dotyczące drugiej płaszczyzny spornej tj. strat jakie poniósł pozwany w wyniku nieautoryzowanych czynności bankowych zakupów i odkupowań jednostek funduszy inwestycyjnych, również dokonane zostały w oparciu o treść opinii biegłego z zakresu bankowości. W zakresie funduszy inwestycyjnych złożone zostały opinie uzupełniające i po ostatecznym wyliczeniu strat, z uwzględnieniem zarzutów i wątpliwości stron w tym zakresie wyliczono stratę pozwanego na kwotę 30 585, 23 złote. Wyjaśniona została pozycja dotycząca Funduszu (...) P., na którym doszło do odkupienia w dniu 15 stycznia 2007 roku k- 764 akt, w drodze konwersji jednostek na kwotę brutto 100 000,04 złote. Operacja była autoryzowana i przyniosła pozwanemu zysk w wysokości 3777, 58 złotych. Nie miała wpływu na rozrachunki powstałe z operacji nieautoryzowanych. Zdaniem Sądu opinia w tym zakresie jest spójna nie zawiera błędów logicznych , uwzględnia wszystkie dowody źródłowe dlatego zasługuje na danie wiary. Żadna ze stron nie zgłosiła uwag i zastrzeżeń do końcowych ustaleń biegłego. Nie zgłoszono też wniosków dowodowych przeciwnych tej opinii.

Analiza materiału dowodowego w kontekście trzeciej płaszczyzny spornej zarzutu nie dokonania wypłaty kwoty 61 200 złotych przez pozwanego, zdaniem Sądu jednoznacznie dyskwalifikuje to stanowisko. Przeprowadzony dowód z opinii biegłego grafologa potwierdził autentyczność podpisu T. D. pod asygnatą kasową wypłaty kwoty 61 200 złotych. Biegły dysponował oryginałem asygnaty kasowej oraz materiałem porównawczym. Podpis pod dokonana wypłata jest pełnym imieniem i nazwiskiem pozwanego. Opinia biegłego była kategoryczna, nie zawierała błędów logicznych. Nie była też procesowo kwestionowana przez pozwanego, który nie zgłosił wniosków dowodowych mogących zwalczać ustalenia opinii biegłego D. M.. Dodatkowa z zeznań świadków L. B. i A. S. można było precyzyjnie ustalić procedurę wypłaty tych konkretnych środków finansowych. Osoba, która dokonała wypłaty kwoty 61 200 złotych, potwierdziła

swoją tożsamość dowodem osobistym, dysponowała również karta magnetyczną (...) i złożyła pełen podpis. Ważny dowodem jest zeznanie A. S., która potwierdziła również swój podpis na asygnacie wypłaty, i opisała na podstawie dokumentu jak wyglądała procedura wypłaty spornej kwoty. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania tych zeznań, są to zeznana osoby obcej dla stron, która w ramach i granicach powierzonych jej obowiązków uczestniczyła przy wypłacie kwoty 61 200 złotych. Biegły z zakresu bankowości potwierdził również możliwość wypłaty kwoty spornej mając na uwadze stan środków finansowych w kasie Banku i na koncie pozwanego. Bez znaczenia dla oceny wypłaty kwoty 61 200 złotych, procedura Banku o wcześniejszym zgłaszaniu zamiaru wypłaty większych kwot. Z procedurą tą nie są związane żadne konsekwencje prawne, jej naruszenie może ewentualnie doprowadzić do problemów w sferze faktycznej tj. odmową dokonania wypłat większej gotówki z uwagi na brak środków w kasie banku. W tej sytuacji Oddział Banku dysponował środkami na realizację zlecenia wypłaty, co potwierdziła biegła z zakresu księgowości - opinia k- 841- 842. Przedstawione dowody wskazują na pozwanego, który dokonał wypłaty w dniu 16 lipca 2009 roku kwoty 61 200 złotych.

W kontekście przedstawionych dowodów, nie zasługują na danie wiary zeznania pozwanego T. D. zapis nagrania 00.09.23 do 00.59.16, k- 235 - 237 oraz 01.08.04 do 01.15.32, k- 805. Zeznanie dotyczące łatwego podrobienia pisma - zapis nagrania 01.09.49, k- 805, jest nieprzekonujące w kontekście dowodów wyżej omówionych. Oprócz dowodu z zeznań pozwanego w inny sposób nie podjęto próby negowania tego podpisu.

Zdaniem Sądu nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut dotyczący ostatniej płaszczyzny spornej, przyczynienia się powoda w 50 % do powstałej szkody. Co do zasady możliwe jest ustalanie przyczynienia się poszkodowanego w sprawie mającej charakter straty majątkowej - wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2010 r. I ACa 7/10, LEX nr 1120384 - art. 362 k.c. jest podstawą zmniejszenia zakresu obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy sam poszkodowany przyczynił się do jej powstania lub zwiększenia. Przepis ten nie wyłącza spod swojego zastosowania żadnego rodzaju szkód, ani nie uzasadnia odmiennego traktowania obowiązku naprawienia szkody z uwagi na rodzaj szkody, która ma być naprawiona - także jeżeli chodzi o rekompensowanie szkód na osobie w ramach przyznawanego zadośćuczynienia za krzywdę w oparciu o art. 445 § 1 k.c. Nie można podzielić stanowiska, iż obniżenie odszkodowania z tytułu przyczynienia się do zaistnienia szkody winno nastąpić tylko w odniesieniu do straty materialnej, którą poszkodowany poniósł, zaś wyłączone być powinno w odniesieniu do zadośćuczynienia za krzywdę fizyczną i psychiczną. Koniecznym warunkiem skutecznego podniesienia zarzutu przyczynienia się powoda do powstałej szkody jest konkretne wskazanie okoliczności, działań, zaniechań które poszkodowanemu można przypisać w kontekście zarzutu przyczynienia się do powstałej szkody. Samo ograniczenie się w stanowisku do wskazania na przepis art. 725 kc i orzecznictwo Sądów powszechnych poruszających problematykę przyczynienia, które w stanach faktycznych w sposób oczywisty różnią się, jest niewystarczające. Aby przypisać przyczynienie się powoda do powstałej szkody trzeba udowodnić powodowi w tej konkretnej sytuacji, która dotyczy czynu zabronionego pracownika banku, min winę - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r. II PK 154/08 - ... zmniejszenie odszkodowania na podstawie art. 362 k.c. może mieć miejsce wyłącznie wtedy, gdy poszkodowanemu przypiszemy winę. W uzasadnieniu orzeczenia zwrócono uwagę na bardzo istotny zdaniem Sądu element rozumienia przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody - poszkodowany bierze z natury rzeczy udział w zdarzeniu, z którego wynika dla niego szkoda. Stąd użycie przez ustawodawcę w treści art. 362 k.c. sformułowania: " jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody", zmusza do badania, czy zachowanie się poszkodowanego (działanie lub zaniechanie) pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Badanie przyczynienia się jest więc okolicznością którą należy wykazać i udowodnić zachowując ogólne reguły postępowania dowodowego - art. 6 kc. To pozwany podnosząc zarzut przyczynienia się powoda, z którego wywodzi skutek prawny w postaci żądania miarkowania szkody na podstawie art. 362 kc, ma obowiązek dowodowy zarzut ten udowodnić. Konieczną przesłanką wykazania przyczynienia się jest też udowodnienie adekwatnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy działaniem, bądź zaniechaniem poszkodowanego a powstałą szkodą - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r. II PK 239/13, LEX nr 1539466, - z uzasadnienia orzeczenia - ...nie jest zatem przyczynieniem się okoliczność wprawdzie leżąca po stronie poszkodowanego, lecz niezależna od niego i niezwiązana z jego działaniem lub zaniechaniem, jak np. choroba samoistna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1997 r., I PKN 2/97, OSNAPiUS 1997 Nr 18, poz. 336). W omawianym sporze szkoda wyrządzona została przez pracownika Banku (...), która w okresie od 7 maja 2007 roku do

dnia 9 lipca 2010 roku działając w krótkich odstępach czasu przyjmowała wbrew przepisom środki płatnicze i wartości dewizowe a następnie dokonywała ich transferu i konwersacji mając na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia środków finansowych, poprzez wykonywanie nieautoryzowanych przelewów bankowych - uznaniowych i obciążeniowych na rachunkach bankowych klientów banku. Za czyn ten K. P. została prawomocnie skazana wyrokiem Sądu karnego - wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 grudnia 2012 roku w sprawie II K 108/12. Analizując ten fakt nie można powodowi, w zakresie działalności K. P. przypisać winy, bowiem niewątpliwie w sposób nieuprawniony K. P., przekroczyła zakres umocowania udzielonego jako doradcy osobistemu Banku. Nie sposób uznać by dokonując czynów zabronionych działała za zgodą i wiedzą Banku. Poza ustaleniem, iż była pracownikiem Banku nie przedstawiono dalej idących rozważań i wniosków. W takiej sytuacji niezwykle istotne i przesądzające o braku podstaw do przyjęcia przyczynienia się powoda do zaistniałej szkody, oraz braku istnieniu adekwatnego związku przyczynowo skutkowego, mając na uwadze zasadę kontrydiktoryjności procesu, jest stanowisko pozwanego, które pozbawione jest inicjatywy procesowej w zakresie ewentualnego wskazania na czym polegało przyczynienie się Banku do zaistniałej szkody. Wskazanie konkretnych zarzutów, które mogłyby zostać poddane analizie dowodowej i ocenie zostało Sądowi uniemożliwione. Zaniechanie to skutkowało uznaniem barku podstaw do przyjęcia przyczynienia się powoda do powstałej szkody. Warto również zwrócić uwagę, iż hipotetycznie ustalenie ewentualnego przyczynienia się poszkodowanego nie determinuje miarkowania odszkodowania w oparciu o treść art. 362 kc - jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron, jest uprawnieniem Sądu a nie obowiązkiem. Decydująca jest ocena okoliczności obiektywnych i subiektywnych danej sprawy z uwzględnieniem, w przypadku odpowiedzialności na zasadzie winy stopnia winy obu stron - uzasadnienie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r. II PK 239/13, LEX nr 1539466. W niniejszym sporze podstawą prawną żądania pozwu są przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Analiza materiału dowodowego, również pod kątem wiedzy specjalistycznej, pozwoliła na dokonanie ustalenia, że pozwany otrzymał bez tytułu prawnego przysporzenie majątkowe w wysokości 137545,17 złotych. Mając na uwadze wskazane powyżej dowody i rozważania prawne nie zachodzą podstawy prawne by uznać, że działanie poszkodowanego było " obiektywnie nieprawidłowe, naruszające normy prawne, zasady współżycia społecznego lub prakseologiczne reguły postępowania - uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 października 2015 r. V ACa 386/15, LEX nr 1936832, i zachodzą podstawy do przyjęcia zarzutu przyczynienia się powoda do powstałej szkody. Przy czym nacisk należy położyć na braku dowodowe w tym zakresie.

Reasumując, pozwany jako podmiot " bezpodstawnie wzbogacony ma obowiązek zwrotu nienależnej korzyści - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. IV CSK 272/06, LEX nr 250047. Podstawę prawną rozstrzygnięcia zasądzającego od pozwanego T. D. na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 137545,17 złotych jest art. 405 kc - kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Żądanie ponad zasądzoną kwotę nie zostało udowodnione, dlatego na podstawie art. 6 kc w zw. z art. 405 kc zostało oddalone. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 455 kc w zw. z art. 481 kc od dnia wezwania do zapłaty k- 20 akt.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc po ich stosunkowym rozdzieleniu mając na uwadze wynik sporu - strona powodowa wygrywa w 96,05 %. Koszty poniesione przez powódkę to kwota 11 386,10 złotych (opłata sądowa, koszty biegłych, pełnomocnictwa i zastępstwa procesowego), koszty poniesione przez pozwanego to kwota 6734 złote (koszty biegłych, pełnomocnictwa i zastępstwa procesowego). Różnica po przeliczeniu proporcji to kwota 10 670,35 złotych, którą zasądzone od pozwanego na rzecz powoda. O kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa (brakujące koszty opinii biegłych - 1604 złote) orzeczono na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z uwzględnieniem zakresu rozstrzygnięcia sporu.